

Αυτό εδώ είναι ένα έργο για μια μεγάλη κουζίνα σ' ένα εστιατόριο που ονομάζεται TIVOLI. Όλες οι κουζίνες, ιδιαίτερα κατά τη διάρκεια του σερβιρίσματος, τρελαίνονται. Υπάρχει η φρενίπδα της βιασύνης, υπάρχουν μικροκαυγάδες, γκρίνια, ψευτοπερηφάνιες, σνομπισμός... Για τον Σαίξπηρ, «ο κόσμος» μπορεί να ήταν «μια σκηνή», αλλά για μένα είναι μια κουζίνα, όπου οι άνθρωποι πηγαίνουν κι έρχονται και δεν μπορούν να μείνουν για αρκετό διάστημα, ώστε να νιώσουν ο ένας τον άλλον και, φιλίες, αγάπες και εκθρόπτες ξεχνιούνται τόσο γρήγορα όσο γρήγορα γεννιούνται.

Arnold Wesker

(από την εισαγωγή του στο έργο)

Ε, Ιρλανδάκι! Γιατί γρινιάζεις γι' αυτό το μέρος; Θαρρείς πως αλλού είναι διαφορετικά; Αυτή η βρωμοκουζίνα είναι όπως ο κόσμος, με πιάνεις; Τρέχει πάρα πολύ γρήγορα για να προλάβεις να καταλάβεις τι σημαίνει...

(Δημήτρης) **Νικόλ**

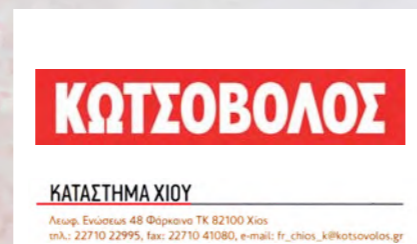
Αυτό εδώ το τρελοκομείο είναι πάντα εδώ. Όταν φύγεις, όταν φύγω, αυτή η κουζίνα μένει. Θα συνεχίσει να υπάρχει, όταν εμείς θα πεθάνουμε. Σκέψου το αυτό. Δουλεύουμε εδώ – οκτώ ώρες την ημέρα, χύνουμε ιδρώτα και αίμα και, όμως, όλο είναι ένα τίποτα... Ο κόσμος είναι γεμάτος κουζίνες – μόνο μερικές τις λένε γραφεία και μερικές τις λένε φάμπρικες. Λοιπόν, Ιρλανδάκι, τι έχεις να πεις πάνω σ' αυτό;

Πέτερ

Και σκέφτομαι – πού θα πάει αυτό το πράγμα; Πού θα τελειώσει; Τι κάνεις γι αυτό; Κοιτάζω γύρω μου, την κουζίνα, τα εργαστάσια, τους γαμημένους ουρανοξύστες που ξεφυτρώνουν μ' όλα αυτά τα γραφεία και όλους αυτούς τους ανθρώπους που είναι μέσα και σκέφτομαι – Χριστέ μου! Σκέφτομαι – Χριστέ μου! Χριστέ μου! Χριστέ μου!

(Πωλ) **Ρέιμοντ**

ΧΟΡΗΓΟΙ

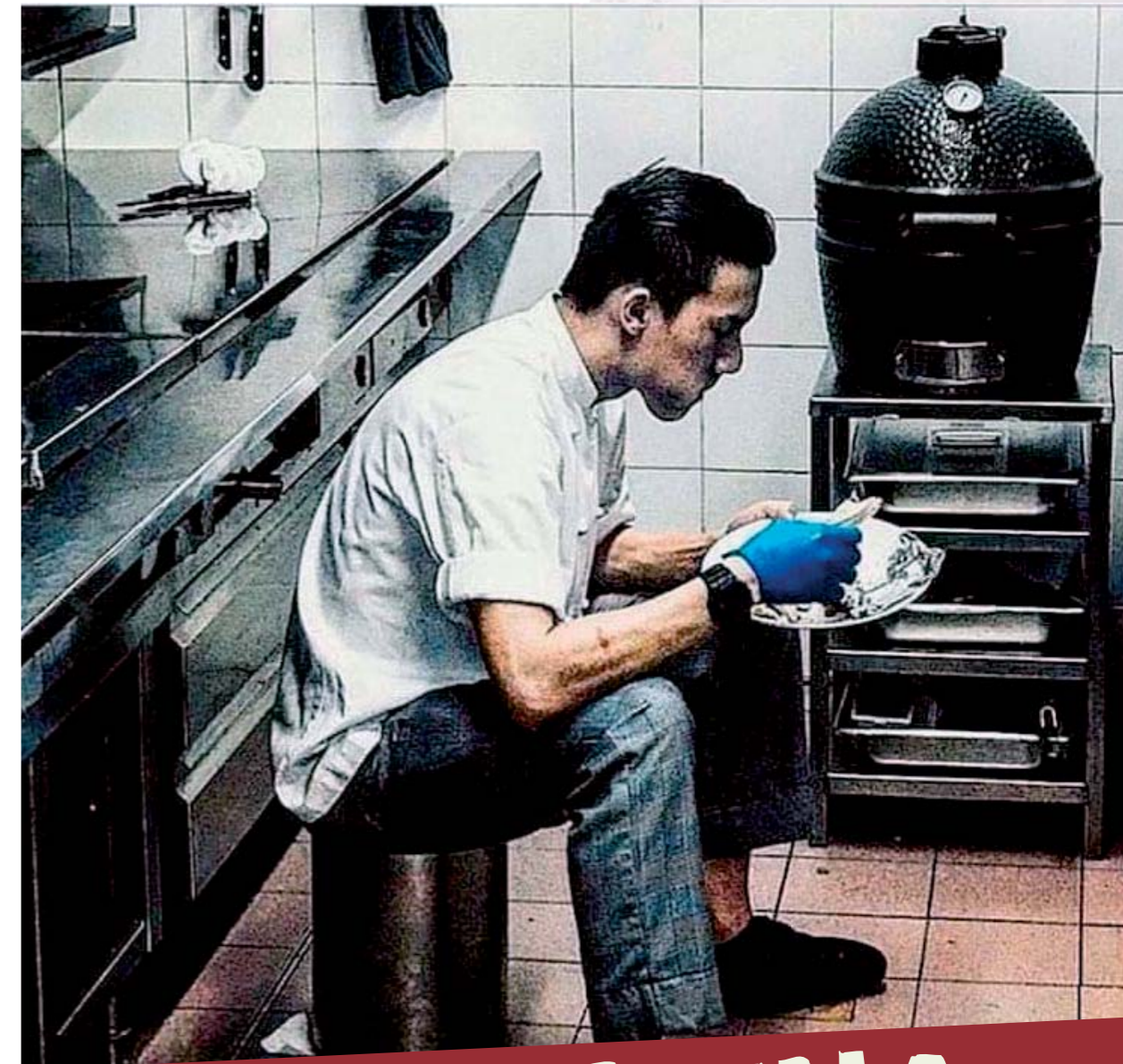

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΠΕΚΕΒ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

Η ΚΟΥΖΙΝΑ

ΤΟΥ **ARNOLD WESKER**

Μετάφραση: **Γιώργος Μαυρογιάννης**
Σκηνοθεσία: **Βασίλης Παχουνδάκης**

Για τον Σαίξπηρ, «ο κόσμος» μπορεί να ήταν «μια σκηνή», αλλά για μένα είναι μια κουζίνα. A.W.

Ο **Arnold Wesker** (1932-2016) είναι πολύ διάσημος Άγγλος, κυρίως θεατρικός, συγγραφέας με 50 θεατρικά έργα. Έχει γράψει, όμως, διηγήματα, παιδική λογοτεχνία, ποίηση, δημοσιογραφία. Τα θεατρικά του έργα έχουν μεταφραστεί σε 20 γλώσσες και παίζονται σ' όλον τον κόσμο.

Παιδί, «μητρός μαγειρίσσας», «πατρός ράφτη», Εβραϊκής προσφυγικής οικογένειας ενεργών κομμουνιστών, γεννήθηκε στη λαϊκή συνοικία Stepney στο Ανατολικό Λονδίνο. Δεν πέρασε στο «Γυμνάσιο» και αργότερα, παρ' όλο που έγινε δεκτός στην R.A.D.A. (την σπουδαιότερη Δραματική Σχολή της Αγγλίας) δεν μπόρεσε να την παρακολουθήσει, επειδή δεν είχε τα χρήματα για τα δίδακτρα. Δούλεψε ως ζαχαροπλάστης, μάγειρας, βοηθός επιπλοποιός, πλασιέ βιβλίων, βοηθός υδραυλικός, αγροτικός εργάτης κ.ά.

Ο συγγραφέας την εποχή που έγραφε την «Κουζίνα».

«... η Πορεία είχε κλείσει το δρόμο και τα λεωφορεία δεν μπορούσαν να κυκλοφορήσουν κανονικά ...».

Στα μέσα της δεκαετίας του '50, που έγραψε την «ΚΟΥΖΙΝΑ», εκπνιάχτηκε στη φήμη, ως ένας από το κύμα των νέων Άγγλων θεατρικών συγγραφέων, που μαζί με τον John Osborne και τον John Arden στην πρωτοπορία, ονομάστηκαν "Angry Young Men", (από το έργο του Osborne "Look back in Anger") και έφεραν επανάσταση στο κατεστημένο του επίσημου Αγγλικού θεάτρου, με τα έργα τους που παίζονταν στο «περιθωριακό» Royal Court Theatre, στο Chelsea του Λονδίνου. Ο Laurence Olivier, ο οποίος, με απίστευτο θάρρος, έπαιξε τον πρωταγωνιστή στο έργο "The Entertainer" του Osborne, έχει πει, με υπερβολική (νομίζω) ταπεινοφροσύνη, ότι χάρη σ' αυτά τα παιδιά και αυτό το θεατρικό βγήκε από τον «χρυσελεφάντινο πύργο» του κατεστημένου θεάτρου.

Για τον Ουέσκερ, ακολούθησαν άλλα έργα, βαπτισμένα όλα στον σοσιαλισμό της παιδικής του ηλικίας, με σπουδαιότερα το «Κοτόσουπα με πλιγούρι», «Ρίζες», «Μιλώ για την Ιερουσαλήμ». Αυτά και άλλα χαιρετίζονταν ως έργα κοινωνικής αισιοδοξίας, αν και καμιά φορά θεωρήθηκαν «διδακτικά». Ήταν έργα επαναστατικά για την εποχή τους και ο Ουέσκερ ήταν ο νεαρός, εργατικός τάξης Εβραϊός αριστερός συγγραφέας, που τον αγκάλιαζε τώρα το υπό εξέλιξη μεσοκλάση τάξης αγγλικό θέατρο.

Την ίδια αυτή εποχή, μαζί με τους ηθοποιούς και σκηνοθέτες του Royal Court Theatre, όλοι μέλη του C.N.D. (Εκστρατεία υπέρ του Πυρηνικού Αφοπλισμού), λάμβαναν μέρος στις μνημειώδεις Πορείες Ειρήνης τού Aldermaston. Στο έργο που θα δείτε αναφέρεται σ' αυτές τις Πορείες Ειρήνης. Ο ίδιος, μέλος της «Επιτροπής των 100», φυλακίστηκε το 1961 για συμμετοχή στη μαζική, μη-βίαιη αντίσταση στα πυρηνικά όπλα.

Ταυτόχρονα, ήταν μέλος του καλλιτεχνικού κινήματος "Centre 42", που οραματιζόταν ένα περιφερόμενο φεστιβάλ Τέχνης και Πολιτισμού, έξω από το Λονδίνο προς τις μικρές κωμοπόλεις της εργατικής τάξης της βιομηχανικής Αγγλίας.

Αργότερα κινήθηκε προς τον λυρισμό, με μονολογικά έργα που παίζονταν σε μικρούς χώρους και αργότερα, πάλι, κινήθηκε προς ένα πιο προσωπικό περιεχόμενο και ύφος, γράφοντας για την αγάπη, για την αυτό-ανακάλυψη, για την συνάντηση με τον θάνατο (έχασε ένα από τα παιδιά του), για την πολιτική απογοήτευση.

Καθώς περνούσαν τα χρόνια, τιμήθηκε με πάμπολλα βραβεία και διακρίσεις και το 2006 η Βασίλισσα τον έχρισε «Ιππότη» ("Sir") «για τις διακεκριμένες του υπηρεσίες στο θέατρο».

Το 1958 είχε χρησιμοποιήσει το Κρατικό Βραβείο Θεάτρου των 300 λιρών, που κέρδισε για το έργο «Κοτόσουπα με Πλιγούρι», για να παντρευτεί την καμαριέρα Dusty, που δούλευαν μαζί στο ξενοδοχείο Bell στο Norwich. Απέκτησαν 3 παιδιά, ενώ είχε ένα ακόμη παιδί από εξωσυζυγική σχέση.

Έφυγε από τη ζωή στις 12 Απριλίου του 2016.

Η ΚΟΥΖΙΝΑ

Σκηνοθεσία: **Βασίλης Παχουνδάκης**
Μετάφραση πρωτότυπου έργου: **Γιώργος Μαυρογιάννης**
Διασκευή: **Βασίλης Παχουνδάκης**
Πρώτη παράσταση: **Σάββατο 13 Ιουλίου 2019, Κινηματοθέατρο ΠΕΚΕΒ**

Η κουζίνα, μια διαχρονική κοινωνία που τα μέλη της συντίθενται και αποσυντίθενται με συνηθισμένη την αλλοτρίωση σε όλες της τις εκφάνσεις, ελέω κοινωνικού συστήματος και του πυρήνα του, της εκμετάλλευσης των ανθρώπων. Οικονομική, εργασιακή, πολιτισμική, ηθική. Ένας κόσμος που, αλλάζοντας το εργασιακό ή κοινωνικό πλαίσιο, εύκολα βλέπουμε τους εαυτούς μας. Η συνέχεια επί σκηνής.

Κατά Μάρκον

Το έργο διαδραματίζεται στην κουζίνα του εστιατορίου TIVOLI, μια μέρα από τις 7 το πρωί μέχρι νωρίς το βράδυ.

Αποτελείται από δύο πράξεις με ένα «ιντερλούδιο».

Θα παιχθεί ολόκληρο, χωρίς διάλειμμα. Διάρκεια 1 ώρα και 10 λεπτά.

Διανομή ρόλων, με τη σειρά που εμφανίζονται:

Μαγκί , νυχτοφύλακας	Γιώργος Μαυρογιάννης
Ρέιμοντ , ζαχαροπλάστης	Γιώργος Παντελίδης
Μαξ , μάγειρας	Βασίλης Παχουνδάκης / Κοσμάς Αντωνιάδης
Διαμαντής , βοηθός κουζίνας	Διαμαντής Μίσης
Μικές , βοηθός κουζίνας	Μικές Μπουμπάρης
Άννα , σερβιτόρα	Πελαγία Κοντού
Νικόλ , μαγειρίσσα	Σταυρούλα Αλατσά
Πατρίτσια , σεφ	Μαρία Χρυσούλη
Γκαστόν , μάγειρας, 2ος σεφ	Μάρκος Σκούφαλος
Κέιτ , το Ιρλανδάκι, μαγειρίσσα	Κλεοπάτρα Γεομέλου
Πέτερ , μάγειρας	Νίκος Φλάμος
Μαράνγκο , ο ιδιοκτήτης του TIVOLI	Γιώργος Κοντός
Μονίκ , σερβιτόρα	Βιργινία Χούλη
Ένας άστεγος	Γιώργος Μαυρογιάννης

Επιμέλεια σκηνικού: **Παναγιώτης Πουλάδας, Νίκος Φλάμος**
Μουσική επιμέλεια: **Βασίλης Παχουνδάκης, Γρηγόρης Παπαμικρούλης**

Επιμέλεια ήχου: **Αντώνης Μουντές**

Φωτισμοί: **Βασίλης Παχουνδάκης, Αντώνης Μουντές**

Επιμέλεια προγράμματος: **Γιώργος Μαυρογιάννης**

Εκτυπώσεις: **ENTYΠΟ**

Ο Wesker με τον σκηνοθέτη John Dexter στις πρόβες για την πρώτη παράσταση στο Royal Court Theatre το 1959.

Από την αναβίωση του έργου στο Εθνικό Θέατρο της Αγγλίας το 2011.

**«Η ΚΟΥΖΙΝΑ»
ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ**

Η πρώτη εκρηκτική παράσταση της «βόμβας» τού John Osborne "Look back in Anger" ("Οργισμένα Νιάτα"), τον Μάιο του 1956, συγκλόνισε κριτικούς και θεατρικό κοινό στην Αγγλία και έμπασε πολύ, και πολύ απαραίτητο, φρέσκο αέρα στο μετα-πολεμικό θέατρο αυτής της χώρας.

«Η Κουζίνα», ιστορικά, ανήκει στη συνέχεια εκείνης της έκρηξης. Γράφτηκε και, αρχικά, παίχτηκε ως μονόπρακτο το 1957 και πρωτοπαρουσιάστηκε στην τελική της μορφή στην ίδια εκείνη «επαναστατική» θεατρική σκηνή, το Royal Court Theatre από την ομάδα English Stage Company στο Chelsea του Λονδίνου τον Σεπτέμβριο του 1959.

Όπως τα υπόλοιπα έργα της πρώιμης αυτής περιόδου του συγγραφέα ("The Wesker Trilogy", "Chips with everything", "Their very own and Golden City"), είναι το πιο δυνατό, το πιο ανθεκτικό στο χρόνο, με συνεχώς ανανούμενο το μήνυμά του, δείγμα εκείνης της περιόδου του αγγλικού θεάτρου.

Έχει παιχτεί, και παίζεται, σε πάνω από 60 χώρες στον κόσμο, με πιο αναγνωρισμένη παραγωγή αυτήν του Théâtre du Soleil στο Παρίσι το 1967. Το 2011 ανέβηκε ξανά στο «Εθνικό Θέατρο» στο Λονδίνο. Μεταξύ άλλων, έχει παρουσιαστεί και ως μιούζικαλ και γυρίστηκε ταινία το 1961 σε σκηνοθεσία Lindsay Anderson.

Στην Ελλάδα έχει παιχτεί μία φορά (ερασιτεχνικά) στην Κρήτη και μία επαγγελματικά, φέτος, στην Αθήνα, διασκευασμένο σε μιούζικαλ, επίσης. **Η δική μας παράσταση είναι η τρίτη στην Ελλάδα. Για πολλούς αναγκαίους λόγους έγινε διασκευή από τον σκηνοθέτη, που βασίστηκε, όμως, σε έγκυρη νέα μετάφραση του πρωτοτύπου.**